

Ze is anders.

Stil.

Voorzichtig.

Zonder vorm.

Ik ben hier.

Niet twijfelend aan mijn aanwezigheid.

Het verhaal dat iedereen leek te kennen
liet zich bij mij niet lezen.

Dit is wat er is.

Niet meer.

Niet minder.

Tussen bedoeling en werkelijkheid

Ze dacht dat ze het beter wist.
Niet uit hoogmoed, maar uit hoop.
Alsof voorbereiding een schild was
tegen wat zou komen.

Ze had de woorden al gekozen.
Beslist wie ze wilde zijn.
Rustig. Aanwezig.
Zacht, ook als het zwaar werd.

In haar hoofd was een vrouw
die alles kon dragen zonder zichzelf te verliezen.

Maar hier is het rauw.
De ruimte tussen voelen en handelen is gekrompen.
Vermoeidheid kruipt aan tafel
zonder te vragen.

Soms hoort ze zichzelf praten
en denkt:
dit was niet het plan.

Het is geen tekortschieten.
Het is gewicht
dat groter is dan elk boek.

Ze doet wat nodig is.
Ze blijft staan.
Maar ergens tussen de bedoeling en de dag
is iets verschoven.

Beter kunnen was nooit de maat.
Aanwezig zijn wel.
Ook als het rommelig is.
Ook als het schuurt met wie ze dacht te zijn.
Geen falen.
Geen overwinning.
Alleen dit leven.
Van heel dichtbij.